

«Δεν είμαστε όλοι Ντενεκέδες!»
Ειδικό Γυμνάσιο Ηρακλείου Κρήτης
2015-2016

Υπεύθυνοι εκπαιδευτικοί:
Τζιβάρα Ελίνα - Κοκολάκης Μιχάλης - Μωραΐτη Μαρία

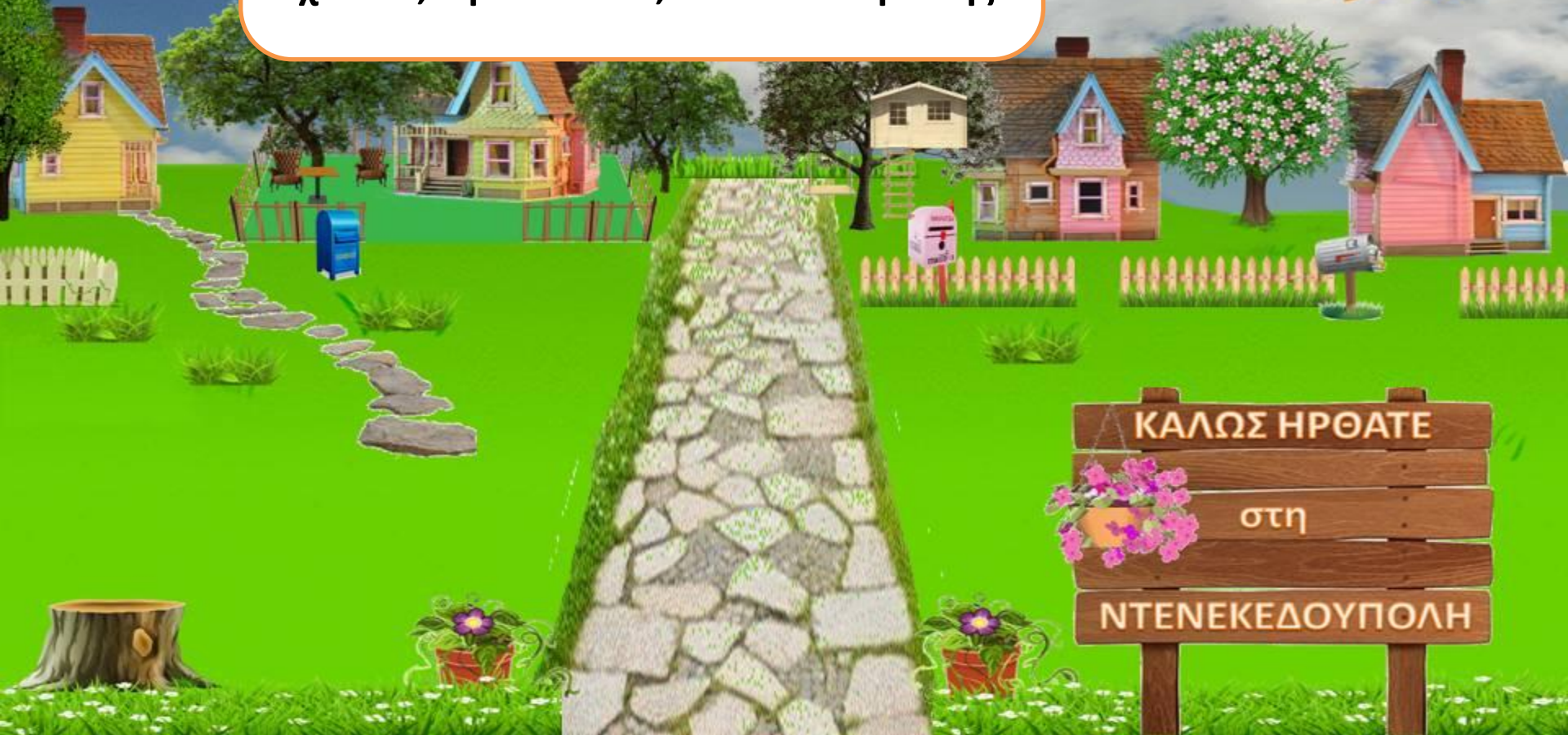

Γεια σας παιδιά!
Σίγουρα όλα με
γνωρίζετε.

Εγώ λοιπόν, ο ήλιος, που τόσα έχουν δει τα μάτια μου,
θα σας πω μια παράξενη ιστορία.

Υπάρχει μια πολιτεία αλλιώτικη απ' τις άλλες. Είναι φτιαγμένη ολόκληρη στη μέση του κάμπου. Με τα σπίτια, το σχολείο, την πλατεία, και τα δέντρα της!

Τη λένε... πώς αλλιώς; Ντενεκεδούπολη!
Και μένουν... τί άλλο; Ντενεκεδάκια!

Άδεια, ανοιγμένα, παλιά ντενεκεδάκια. Βρέθηκαν πεταμένα στο σκουπιδότοπο και είπαν: «Δε φτιάχνουμε μια πολιτεία να μένουμε μόνα μας και να χουμε την ησυχία μας;» Τό 'παν και τό 'καναν! Και να η Ντενεκεδούπολη!

**Γεια σας κοπέλια! Ίντα κάνετε; Είμαι ο Σαρδέλας.
Πριν με πετάξουν στον κάδο είχα μέσα μου σαρδέλες.
Τώρα όμως είμαι ελεύθερος και πολύ ευτυχισμένος.**

**Εγώ είμαι η Μηλίτσα.
Δε θέλω ούτε να θυμάμαι την εποχή που είχα κομπόστα μήλο
και στεκόμουν στο ράφι του μπακάλη!**

Ε, γεια σας! Είμαι ο Βουτυρένιος και όπως καταλάβατε εγώ, πριν έρθω εδώ, είχα βούτυρο! Χαίρομαι που τώρα είμαι άδειος και δε μου παίρνουν το βούτυρο για τα γλυκά, τα μακαρόνια, το κρέας.

**Εϊ χάϊ! Τί κάνετε; Είμαι ο Οκέι-Μπαμ-Μπαμ! Τί είχα μέσα μου; Κόκα-Κόλα!
Ευτυχώς που την ήπιανε και μένα με πέταξαν. Κόντευα να πάθω
κρυοπαγήματα μέσα στο ψυγείο!**

Εγώ είμαι η Ελπίδα.
Όταν ήμουν μικρή έπεσα απ' το
ράφι και τσαλακώθηκα. Τώρα
όμως με το καροτσάκι μου,
μπορώ να πηγαίνω όπου θέλω!

**Εγώ παιδιά είμαι ο Σοφός! Είχα μέσα μου καφέ.
Ένοιωθα πολύ μόνος μέσα στα σκοτεινά ντουλάπια.
Τώρα όλοι είμαστε ευτυχισμένοι που ζούμε στη Ντενεκεδούπολη!**

Σήμερα τα ντενεκεδάκια έχουν μεγάλες ετοιμασίες. Αποφάσισαν να φτιάξουν μια παιδική χαρά. Μάλιστα! Μια αληθινή παιδική χαρά, με κούνιες, τραμπάλες, τσουλήθρες, να παίζουν χαρούμενα όλα τα παιδιά.

Και ξεκίνησε η δουλειά. Όλοι βοηθάνε! Άλλος κουβαλάει, άλλος κρεμάει καθίσματα στις κούνιες κι άλλος στερεώνει τραμπάλες..

Χα χα χα! Ωραίο κόλπο
έχω βρεί! Ε, 5 λεπτά από
δω, 5 λεπτά από κεί,
ε... θα κερδίσω μισή
ώρα ξεκούραση.
Είμαι έξυπνο παιδί εγώ!
Πολύ έξυπνο!

Ο Βουτυρένιος βέβαια, πάντα έβρισκε τρόπο να τεμπελιάζει. Κάθε λίγο και λιγάκι έλεγε ότι διψούσε και πήγαινε στο πηγάδι να πιεί νερό.

Τί είναι τούτα 'δω;
Πρώτη φορά τα βλέπω.
Τετράγωνα χάρτινα
κουτιά! Τί να 'ναι
άραγε; Πάω να φέρω
τον Σαρδέλα. Αυτός
σίγουρα θα ξέρει.

Έτσι αφηρημένος πέρασε μπροστά από την πλατεία, χωρίς να παρατηρήσει κάτι περίεργο: 3 χάρτινα κουτάκια κάθονταν εκεί. Ακίνητα και σιωπηλά.

Μην ανησυχείς.
Θα βρούμε μία
λύση! Κάνε
υπομονή.

Αχχχχ! Τώρα
τί θα κάνουμε;
Πού θα μείνουμε
άραγε;

Πριν καλά καλά φύγει ο Βουτυρένιος, τα χαρτόκουτα άρχισαν να μουρμουρίζουν ανήσυχα.

Ήσυχά φαίνονται.
Δεν είναι καθόλου
ενοχλητικά.

Μωρέ χάρτινα κουθιά είναι!
Σ' αυτά βάνομε γάλα,
χυμούς κι άλλα τρόφιμα.
Θαρρώ πως κάποιος τα
πέταξαν στο σκουπιδότοπο.

Συμφωνώ. Άστα
λοιπόν επαέ, να
γιαγύρομε στη
δουλειά μας.

**Μόλις όμως άκουσαν τις ομιλίες του Σαρδέλα και του Βουτυρένιου,
σταμάτησαν τρομαγμένα την κουβέντα.**

Μα δε μου λέτε,
ποιό είστε εσείς;
Σίγουρα δεν είστε
ντενεκεδάκια!

Μα Μηλίτσα μου,
δεν είμαστε όλοι
ντενεκέδες!

**Και πριν προλάβουν να φύγουν έρχονται ο Σοφός, η Μηλίτσα
κι ο Οκέι-Μπαμ-Μπαμ.**

Είμαστε χάρτινα κουτιά!
Κάποτε είχαμε τρόφιμα μέσα
μας. Και βρεθήκαμε πεταμένα
στο σκουπιδότοπο, όπως κι εσείς.
Με λένε **Μπισκοτένιο**,
και πριν χρόνια, είχα λαχταριστά
μπισκοτάκια.

Αχχ... εγώ είμαι η **Πουμαρένια** και
στα νιάτα μου είχα κατακόκκινο χυμό
ντομάτας. Ωραίες εποχές τότε,
μαζί με τα άλλα χαρτόκουτα
στο σούπερ μάρκετ.

Στο σούπερ μαρκετ;
Γουάου! Εσένα πώς σε
φωνάζουνε μικρούλη;

Δεν σας έχουμε ξαναδεί
εδώ. Τί γυρεύετε στην
Ντενεκεδούπολη;

Εμένα παιδιά, με λένε
Γαλατάκη. Στο ψυγείο,
που ήμουν, είχα
φρέσκο γάλα.

Πρόσφυγες; Και τί
είναι οι πρόσφυγες;

Ψάχνουμε κάπου
να μείνουμε.
Είμαστε **πρόσφυγες**.

Πρόσφυγες Μηλίτσα,
είναι αυτοί που
αναγκάζονται να
αφήσουν το σπίτι και την
πατρίδα τους και να
φύγουν σε μια ξένη χώρα.

Μπα! Δεν
σας άρεσε
και ήρθατε
εδώ; Γουάϊ;

Είμαστε από μια μακρινή
χώρα. Τη Χαρτούπολη.
Φύγαμε από 'κεί πριν
μήνες.

Η χώρα μας είναι
πολύ όμορφη. Κανείς
δεν ήθελε να φύγει!

Και γιατί αφήσατε
πατρίδα, φίλους
και συγγενείς;

Ο κόσμος έχει φοβηθεί
και αρκετοί φεύγουν.
Αναζητούν καλύτερη
τύχη αλλού. Έτσι κι
εμείς ήρθαμε εδώ...

Δυστυχώς τα
πράγματα δεν πάνε
καλά εκεί! Έχει
αρχίσει πόλεμος.
Γίνονται μεγάλες
καταστροφές!

Γιατί όχι;
Συμφωνείτε να μείνουν
μαζί μας τα χαρτόκουτα;
Δεν έχουν που να πάνε!

Μπορούμε να
μείνουμε μαζί
σας; Δεν θα σας
κάνουμε κακό.

Ας μη βιαζόμαστε Μηλίτσα! Θυμηθείτε
τις καμινάδες όταν πρωτοήρθαν εδώ.
Παρόλο που φαίνονταν ήσυχες,
φρόνιμες και καλές...

Ο Σοφός αποφάσισε να μη συνεχίσει τη συζήτηση. Για να έχει τα μάτια του δεκατέσσερα, πήρε τους Χαρτούληδες να μείνουν μαζί του!

Αυτό που κατέχω εγώ, είναι πως τα χαρτόκουτα είναι ήσυχα. Άλλωστε άμα τολμήσουνε να κάμουνε πράμα... εδώ είμαι εγώ!

Στον ουρανό το φεγγάρι είχε βγει και τα τριζόνια τραγουδούσαν ευτυχισμένα. Όλα ήταν ήσυχα. Όλα εκτός από τις καμινάδες, που ζούσαν δίπλα στη Ντενεκεδούπολη, κι αντιπαθούσαν τους επισκέπτες.

Ένας θόρυβος από σιδερικά ακούστηκε κι εμφανίστηκε μαύρος, μέσα στη μαύρη νύχτα, ο Αρχηγός. Μόνο τα μάτια του άσπριζαν, γουρλωτά κι αντιπαθέστατα.

Καλά, κανείς τους δε βλέπει, τί πάνε να κάνουν τα σιχαμένα χαρτόκουτα;

Θα τους δώσουμε να καταλάβουν τα τσαλαπατημένα χαρτόκουτα!

Θα μας κλέψουν τα σπίτια!

Αν τα δεχτούμε, θα έρθουν κι άλλα. Και τελικά εμείς θα φύγουμε από τον ίδιο μας τον τόπο!

Θα μας πάρουν τις δουλειές!

Έχετε δίκιο! Μόνο οι καμινάδες πρέπει να μένουν εδώ!

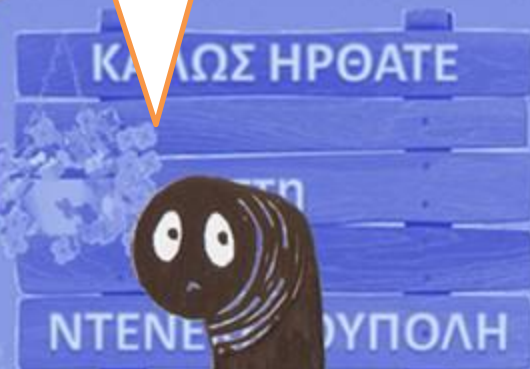

Άκου πρόσφυγες!
Ούτε τα ντενεκεδάκια
δεν τους πίστεψαν
καλά καλά.
Τους φοβούνται κι αυτά!

Άκου μπισκότα...
μπλιαχ! γάλα... απα πα
πα πα! ντοματοχυμό...
ίου! Τα λέω και
ανατριχιάζω! Μπρρρ.

Λοιπόν, γενναία μου
παιδιά, πάμε να
δείξουμε σ' αυτά τα
βρωμερά χαρτόκουτα
τι θα πει καμινάδα.
Το σχέδιο το ξέρετε!
Καλή επιτυχία!

Θα τα πάρουμε
με το μέρος μας!
Θα διώξουμε τους
χάρτινους μια
και καλή.

Και οι καμινάδες,
φορτωμένες με ξύλα,
σπίρτα και βενζίνη
εξαφανίστηκαν μέσα
στο σκοτάδι.

Μετά από λίγο, μ' ένα νόημα του
αρχηγού άναψαν τα σπίρτα κι έβαλαν
φωτιά. Ο αέρας τη φούντωσε με μιας,
και η πυρκαγιά απλώθηκε παντού.

Οι Χαρτούληδες ,
μόλις είδαν τις φλόγες,
πετάχτηκαν αμέσως έξω
απ' το σπίτι , που ήταν
γεμάτο καπνούς !!!
Δε μπορούσαν να
το πιστέψουν.

Τρέξτε
γρήγορα!
Φωτιάαα...

Βοήθεια...
Βοήθεια...
φωτιά!

Τσούζουν τα
μάτια μου!
Βοήθεια...

Πού είναι μωρέ
ο Σοφός;
Δεν πρόλαβε να βγει;

Μέσα στο σπίτι
θα είναι ακόμη!
Πρέπει να τον
βγάλουμε!

Ποιός θα μπει
μέσα στη φωτιά;
Είναι πολύ
επικίνδυνο!

Ίσως δεν κατάλαβε
τη φωτιά.
Κοιμόταν βαθιά.

ΣΟΦΟΣ

Ο Μπισκοτένιος χωρίς δεύτερη σκέψη, έτρεξε στο φλεγόμενο σπίτι σαν αστραπή. Με κίνδυνο να καεί ολόκληρος, μιας κι ήταν χάρτινος, έβγαλε έξω το Σοφό, ζαλισμένο απ' τους καπνούς.

Ο μούι γκοντ!

Ευχαριστώ,
αλλά κι
εσείς το ίδιο
θα κάνατε!

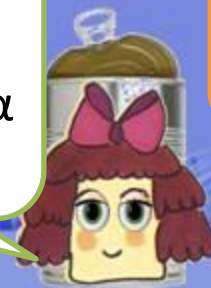
Μπράβο σου
Μπισκοτένιε!
Είσαι γενναίος!

Δεν είναι δυνατόν!
Μα να κάψουν το
σπίτι μου...

Ράϊτ! αλλά ποιός
έβαλε τη φωτιά;

Αποκλείεται
ντενεκεδάκι να
έχει κάνει τέτοια
καταστροφή!

Δε μπορώ να
το πιστέψω!
Τόση κακία!

Ποιόν
υποψιάζεστε
εσείς;

Όστε έτσι λοιπόν!
Και πού είναι
τώρα; Το έβαλαν
στα πόδια;

Εγώ είμαι
σίγουρος, ότι
τη φωτιά, την
έβαλαν οι
καμινάδες!

Δε μπορεί!
Γιατί να το
κάνουν
αυτό;

Ε κιαμ ίντα!
Ο σκοπός
τους ήταν, να
διώξουμε τα
χαρτόκουτα!

Μα..., για να υποψιαστούμε
τα χαρτόκουτα, που ήταν
σπίτι μου. Δεν κατάλαβες
το σχέδιό τους;

Γέεα! Κόντεψες
να καείς, για να
σώσεις τον Σοφό!

Μπράβο σου
Μπισκοτένιε!
Είσαι γενναίος!

Αδύνατον!
Κόντεψαν να
κάψουν τον
Σοφό ζωντανό!

Ευτυχώς όμως,
τον έσωσε ο
Μπισκοτένιος!

Μπράβο
Μπισκοτένιε!

Ευχαριστώ Μηλίτσα!
Εμείς όμως, είμαστε οι
τυχεροί, που σας γνωρίσαμε!

Έχει δίκιο ο
Οκέϊ! Είσαι
πραγματικός
φίλος!

Είμαστε τυχεροί
που σας έχουμε
κοντά μας.

Μας έχετε συγκινήσει!
Η χαρά μας,
δεν περιγράφεται.

Δηλαδή θα
μείνουμε μαζί σας;
Γιούπιι...!

Γιούπιιιιιι!

Σας αξίζει να μείνετε
στην Ντενεκεδούπολη.

Η μέρα ήρθε και πάλι στην Ντενεκεδούπολη.
Τα μάτια όλων γυάλιζαν...
απ' τη χαρά;... απ' τα δάκρυα;
Τρέχα γύρευε. Τί σημασία είχε;

Τα Χαρτόκουτα δεν ήταν
πια ξένοι! Τα ντενεκεδάκια
τους δέχτηκαν με αγάπη.
Βρήκαν επιτέλους νέα
πατρίδα και νέους φίλους!

Έδωσαν τις καμινάδες
στον παλιατζή να τις πετάξει
στο καμίνι.

Η παιδική χαρά της Ντενεκεδούπολης
τελείωσε... Όλοι οι κάτοικοι
Μαζεύτηκαν στα εγκαίνια.

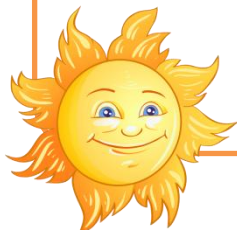
Με την ευκαιρία γνώρισαν και τους νέους
φίλους... τα χαρτόκουτα!
Χαρές, καλωσορίσματα, αγκαλιές, φιλιά...

«ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΝΤΕΝΕΚΕΔΕΣ!»

Μια δική μας διασκευή του βιβλίου της Ευγενίας Φακίνου «Ντενεκεδούπολη»

Πολιτιστικό πρόγραμμα Σχολικών Δραστηριοτήτων

2015-2016

Μαθητές που πήραν μέρος:

Αγγελική Β., Χαρά Δ., Ζαχαρίας Κ., Μάρκος Κ., Γιώργος Μ.,
Χρυσάνθη Σ., Αλέξανδρος Σ., Χρύσα Μ., Στέλιος Σ., Χαρά Π.,
Ειρήνη Μ., Γιώργος Τ., Γιάννης Μ., Τάνια Σ., Αναστασία Β.

Ιστοσελίδα: <http://ntenekedes.wix.com/eidikogymnasio>